

leiba árratenima, waid agga, et nemmad piddid óppima monningad tööd teggema ja teiseks ka sepárrast, et nemmad ei piddand mitte ülleannetust teggema: fest ta ütles saggedaste: úfs innimenne, kes head ei te, hak-lab kurja móthema ja teggema; lapsed tehke siis agga ifka middagit, mis hea on, olgo suur, ehk pissoke assi, olgo paljo ehk pissut, siis ei te teie ommeti sel ajal mitte pahha ennesel ehk teistel. Neel ütles ta neile: kui teie ollete warra óppiumd tööd teggema, siis ep olle se eddespiddi raskte mitte, ja teie ei woi ilma töötata mitte ráhul olla, agga se laps, kes ifka mängib, semi kui ta waimuks saab, oh! temmal saab se töteggemisse rasteks asjaks! ta murriseb Jum-mala vasto, kes innimesti on káskund tööd sehha, ta murriseb, et ta ilma töötä et woi leiba ja toidust sada; agga teie, kui teie jo morest ollete hõppind tööd teggema, teie tannate eddespiddi Jummalat, et teitel aga ifka tööd ja terividus on, fest tötegg-

minne on teitel siis óppitud asjaks, ja lustiks sanud.

Sepárrast, kui nüüd lapsed piddid sambad ja ellajad hoidma, siis andis wanna Mats iggaühhele middagit farjas tehha: úfs piddi omma rámato ennesega wõtma, ja middagit sealt seest peast óppima, teine piddi sulka fudduma, kolmas paela teggema, ehk monningad head rohhud noppima, mis innimesse terwisel tarvis lähiwad, ja muud nisuggust tööd.

Öhto, kui nemmad koi tullid, siis pidid nemmad wanna Matsile ommast töösti arro andma, ja ta Eitis neid, kes wisi párrast omma tööd ollidteinud, ja teised maenitses ja nomis temma, ja lapsed armastasid tedda ennam, kui omma issa.

Monnikord läks ta farjamale waatma, mis lapsed teggid, siis tullid lapsed röme-ga temma jure, ja ta náitits ja nimimeta-neile monningad head rohhud, ja ütles — sus, ja fuidas neid prukitakse, ja naitis